

Olle Nivenius

fr. Waller i Västern

Slutord vid psalmkommitténs sista sammanträde

Kapitelhuset, Lund, S:ta Cecilias dag, fredagen den 22 november 1985

Med dagens sammanträde avslutar 1969 års psalmkommitté ett mer än femtonårigt arbete.

De flesta av kommitténs medlemmar har varit med från början, tre av oss under kortare tid: Birgit Gerhardsson och Jan Håkan Åberg i cirka tio år, jag själv sedan december 1979.

Femton år är en lång tid i en människas liv. Jag erinrar om att Göran Bexell, vår Benjamin, inte var mer än 25 år gammal när arbetet började, och att Anders Frostenson, senior commissionis, då ännu var i aktiv tjänst.

Men också vi som har varit med under kortare tid känner nog att arbetet med psalmboken tecknar ett av de mera ^{att} markerade mönstren i vår levnads väv. För egen del tvekar jag inte att säga psalmkommittén för mig har varit inte ett tjänsteställe utan en livsform.

Vad har vi gjort sedan 1969?

- Vi har sammanträtt.
- Vi har arbetat enskilt och i grupper.
- Vi har procucerat oss.

Enligt mina anteckningar sammanträdde psalmkommittén in pleno sammanlagt etthundra dagar under perioden januari 1980 till november 1984 : 13 dagar under år 1980, 17 dagar under år 1981, 18 dagar 1982, 25 dagar 1983 och 27 dagar 1984 (ni märker accelerationen). Om man räknar med en motsvarande frekvens under sjuttio-talet och utgår från att ett år normalt rymmer cirka 200 arbetsdagar, så har kommittén alltså suttit i sammanträde sammanlagt bortåt ett och ett halvt arbetsår! Den har också hunnit med att gästa rätt många skilda orter och miljöer: Tällberg, Stockholm, Dömle, Linköping, Hooks herrgård, Borgholm, Visby, Ronneby, Tyringe, Tylösand, Båstad, Margretetorp, Helsingborg, Lund, Paris och Tunisien.

Hur ofta grupperna sammanträtt - textgruppen, musikgruppen, revisionsgruppen, NYP-gruppen, psaltarpsalmsgruppen och Sampsalmsgruppen - har jag ingen överblick över. Ännu mer svärfångad är den tid som psalmkommitténs ledamöter och sekreterare använt för "enskilt arbete": studier, förberedelser, kreativ

verksamhet, administration, korrespondens, telefonsamtal. "Var jag gick i skogar berg och dalar följde mig en psalm, en psalm, en psalm", skulle nog mer än en av oss kunna säga. Tänker man så också in det arbete som andra har utfört på psalmkommitténs uppdrag och i psalmbokens tjänst - författare, bearbetare, översättare, tonsättare, experter, referenter, remissorgan och enkätbesvarare - känner man sig som Abraham när Herren sade till honom: "Skåda upp till himmelen, och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem" (1 Mos 15:5). För övrigt får man ju inte glömma de yttre galaxerna - jag menar de insatser som under decennierna före 1969 gjordes på hymnologins och kyrkomusikens område.

Och resultatet?

Jo, vi har producerat oss. Jag gör en snabb tillbakablick.

- 1971: 71 psalmer och visor (allusionen var förstås medveten).
- 1975: delbetänkandet Psalmer och visor, i tre delar (daterat 20 februari).
- 1976: Psalmer och visor 76 (fastställd den 1 juli).
- 1977: lägesrapport i november (17 psalmer)
- 1978: lägesrapport också i november (13 psalmer)
- 1980: försökshäftet Den signade dag, i två delar.
- 1981: delbetänkandet Den svenska psalmboken, fyra band, 896 sidor.
- 1982: Psalmer och visor 82 (fastställd den 16 september).
- 1984: Ekumenisk psalmboksdel, lägesrapport i mars.
- 1985: slutbetänkandet Den svenska psalmboken, fyra volymer, 1.619 sidor.

Nu återstår bl a tre saker:

- 1) Att mäta opinionsvinden. Det gör : kyrkans centralstyrelse. När remiss-sammanställningen är färdig hoppas jag att vi blir inbjudna till kyrkans hus för att få del av resultatet.
- 2) Att avvakta kyrkomötets beslut och övriga samfunds slutgiltiga ställningstaganden.
- 3) Att var för sig verka för att psalmarbetet inte avstannar - som det ju i stor utsträckning gjorde efter 1819 och efter 1937 - utan stimuleras att fortsätta, till glädjens, trosfrimodighetens, hoppets och endräktens förökande. "Sermons divide where music unites", sade ärkebiskopen av Canterbury vid invigningen av Royal College of Music för drygt hundra år sedan (1882).

Det tack för fullbordad gärning (det låter som om jag höll ett begravnings-

tal, och det gör jag ju på sätt och vis också), detta tack till kommitténs medlemmar, som jag som ordförande är skyldig att säga vid slutstenen men som jag framför allt upplever som en personlig nödvändighet, vill jag försöka ge uttryck åt litet senare i dag.

Nu säger 1969 års psalmkommitté till det svenska Sion, med travestering av Dan Anderssons ord:

- Jag har sagt något litet och fattigt av det som har brunnit hos mig och så snart brinner ner.
Lev väl! Guds sång åt er.

+

Låt oss bedja med Psaltarens ord (ur Psalt 65):

- Gud, dig lovar man i stillhet i Sion, och till dig får man infria löfte.
Du som hör bön, till dig kommer allt kött.
Säll är den som du utväljer och låter komma till dig, så att han får bo i dina gårdar.
Må vi få mätta oss med det goda i ditt hus, med det heliga i ditt tempel;
du som stillar havens brus, deras böljors brus och folkens larm.
De som bo vi jordens ändar häpna för dina tecken; österland och västerland uppfyller du med jubel.
Ära vare Fadern etc.

+

Denna kommitté får härmed anses ha slutfört sitt uppdrag.